

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Ostravské Requiem v režii SKUTRu má potenciál stát se jedním z vrcholů sezóny

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 21.10.2026 6:24, Datum importu: 21.10.2026 6:53, Zdroj: operaplus.cz, Autor: Markéta Saforková Myšková, Periodicita: Denně, Provozovatel: Opera Plus z.s., Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,01, OTS: 1 309, Měsíční návštěvnost: 81 237, Celková návštěvnost: 39 782, RU/den: 1 309, RU/měsíc: 22 776

Premiéra Verdiho Requiem uvedená 15. října 2026 v Divadle Antonína Dvořáka znamenala pro **Národní divadlo moravskoslezské** mimořádnou událost. Slavná zádušní mše, nastudovaná dirigentem Markem Šedivým a scénicky pojatá režijním tandemem SKUTR, nabídla publiku působivý večer stojící na pomezí koncertu, opery a hluboké lidské výpovědi.

Verdiho dílo bývá často označováno za „nejopernější“ ze všech rekviem a ostravská inscenace tuto charakteristiku plně potvrdila. Režijní koncepce nespolehlala pouze na sílu hudby, ale vytvořila sled obrazů, které rozvíjely témata života, smrti, ztráty i naděje. Významnou roli sehrála choreografie Jana Kodeta a přítomnost tanečníků, jejichž pohyb dodával jednotlivým částem emocionální kontinuitu a symbolický rozměr.

Režijní duo SKUTR (Martin Kukučka a Lukáš Tрпиšovský) nevnímá Verdiho Requiem pouze jako liturgické dílo nebo koncertní skladbu, ale především jako univerzální výpověď o lidské existenci. Jejich scénické pojetí se nesoustředí na konkrétní náboženský výklad, nýbrž na otázky, které se dotýkají každého člověka: zrození, lásky, ztráty, strachu, smrti i možné proměny. Tvůrci tak otevírají dialog mezi latinským textem zádušní mše a zkušeností současného člověka.

Namísto ilustrativního zobrazení biblických motivů vytváří inscenace sled symbolických obrazů, jejichž význam zůstává záměrně otevřený. Důležitým prvkem se stávají dvě taneční postavy, Dívka a Chlapec, jejichž nepřetržitá přítomnost na scéně propojuje jednotlivé hudební části do souvislého lidského příběhu. Choreografie Jana Kodeta zde nefunguje jako dekorativní doplněk, ale jako svébytný dramatický jazyk, který vyjadřuje to, co nelze vyslovit slovy ani zpěvem. Oba tanečníci – Jaroslava Rameš Janečková a Adam Rameš podali naprosto fascinující a obdivuhodný výkon.

Pozoruhodná je také práce se sborem. Ten není pouhým hudebním tělesem, ale stává se kolektivním hlasem lidstva, svědkem i účastníkem děje. Režie tak zdůrazňuje jeden z hlavních paradoxů Verdiho díla: vedle intimní osobní modlitby zaznívá také mohutný hlas celého společenství. Zejména v monumentálních částech, jako je Dies irae, vzniká silný kontrast mezi jednotlivcem konfrontovaným s vlastní smrtelností a neodvratnou silou osudu.

SKUTR se přitom vyhýbá jednoznačným interpretacím. Smrt zde není konečným bodem, ale spíše okamžikem přerodu. Inscenace nenabízí odpovědi, nýbrž prostor pro osobní reflexi. Právě v této zdrženlivosti a důvěře v divákovu imaginaci spočívá její největší režijní síla. Výsledkem je scénické dílo, které respektuje duchovní podstatu Verdiho hudby, aniž by z ní činilo muzeální artefakt určený pouze věřícímu publiku. Naopak ji proměňuje v živou a naléhavou výpověď o křehkosti lidského bytí.

Největší devizou večera byl bezesporu hudební výkon. Mohutný operní sbor **Národního divadla moravskoslezského** pod vedením sbormistra Jurije Galatenka exceloval zejména v dramatických pasážích Dies irae, kde síla zvuku doslova zaplnila celý prostor divadla. Stejně působivé však byly i tiché a meditativní úseky, které dokázaly udržet publikum v napjatém soustředění.

Orchestr pod taktovkou Marka Šedivého citlivě vystihl kontrasty Verdiho partitury. Od bouřlivých orchestrálních erupcí až po křehké okamžiky modlitby zůstal zvuk kompaktní, barevný a dramaticky účinný. Sólisté vytvořili vyrovnaný ansámbl, který respektoval charakter díla jako společné výpovědi spíše než prostoru pro individuální exhibici. I přesto

je zde na místě vyzdvihnout jednotlivé sólové pasáže.

V úvodní části Requiem aeternam a Kyrie vyrůstá začátek skladby téměř z ticha. Sbor zazpíval prosebné Requiem aeternam velmi jemně, hudba působila jako modlitba za zemřelé. Následovala Kyrie, kde se poprvé představili všichni čtyři sólisté.

Nejslavnější částí celého díla je Dies irae, která po klidném úvodu doslova explodovala. Verdiho záměr byl zobrazit zde Den hněvu, okamžik posledního soudu. V této části doslova burácel orchestr, zejména žestě, i sbor. Motiv Dies irae se v průběhu skladby opakovaně vracel jako memento smrti. Motiv je zároveň psychologickým centrem celého Requiem, kdykoliv se vrátí, připomíná člověku jeho konečnost. První velké basové sólo Josefa Kovačiče v roli otce chlapce v árii Mors stupebit představovalo hlas člověka stojícího před nevyhnutelností smrti, po níž v árii Liber scriptus předvedla svůj hlasový fond mezzosopranistka Bella Adamova. Soprán, mezzosoprán a tenor se potkali v partu Quid sum miser, kde divákovi předvedli hudbu plnou bezmoci a pokory. Pomyslným sborovým vrcholem této části je Rex tremendae, kde sbor oslavuje „Krále strašné velebnosti“, v hudbě je slyšet majestát i hrozba zároveň. Dojemný duet Veroniky Rovné a Belly Adamové v části Recordare patří k nejlyričtějším místům celého díla. Mimořádný výkon v tenorové árii Ingemisco předvedl Raman Hasymau v roli otce dívky. Velké basové sólo se sborem, kdy hudba střídá hrůzu zatracení s prosbou o milost, předvedl opět Josef Kovačič, a po něm následoval vrchol emocionální stránky díla – Lacrimosa, lidský nářek nad lidským osudem.

Po dramatickém Dies irae nastává zklidnění. Hudba připomíná komorní modlitbu v podání sólistů. Část vyniká zejména svou kantabilností.

Jedinou částí napsanou pro dvojitý sbor je Sanctus. Jednalo se o dramaturgicky velmi zajímavou část provedení díla, neboť druhý sbor odešel mezi diváky na balkon. Část byla plná pohybu, energie, kontrapunktických vstupů a působila téměř jako oslava života uprostřed díla věnovaného smrti.

Velmi neobvykle začalo Agnus Dei. Veronika Rovná a Bella Adamova zazpívaly působivě jednoduché a čisté unisono bez doprovodu orchestru.

Předposlední části Lux aeterna dominovalo trio mezzosopránu, tenoru a basu. Po všech dramatických výbuších se objevilo téma věčného světla. Hudba zde získala smířlivější tón, ale nejistota zcela nezmizela.

Velké finále, část Libera me, v níž soprán nese hlavní odpovědnost za vyjádření lidské existence i naděje, bylo náhle protnuto vracejícím se motivem Dies irae – jako by se strach ze smrti nedal nikdy úplně potlačit. Pro Veroniku Rovnou šlo o nejnáročnější a nejzásadnější část večera, kterou ale fantasticky zvládla.

Premiéra Verdiho Requiem v **Ostravě** tak potvrdila, že se **Národní divadlo moravskoslezské** nebojí velkých uměleckých výzev. Výsledkem je inscenace, která nabízí nejen mimořádný hudební zážitek, ale také prostor k zamyšlení nad tématy, jež jsou člověku blízká bez ohledu na dobu či vyznání. Publikum odměnilo účinkující zaslouženě dlouhým potleskem a ostravská operní scéna získala titul, který má potenciál stát se jedním z vrcholů sezóny.

Giuseppe Verdi: Requiem
15. října 2026, 18:30 hodin

Národní divadlo moravskoslezské

Inscenační tým
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Marek Šedivý, Filip Urban
Režie: SKUTR
Scéna: Jakub Kopecký
Kostýmy: Simona Rybáková
Choreografie: Jan Kodet
Sbormistr: Jurij Galatenko
Dramaturgie: Juraj Bajús

Účinkující
Dívka: Jaroslava Rameš Janečková
Chlapec: Adam Rameš
Soprán, matka chlapce: Veronika Rovná
Mezzosoprán, matka dívky: Bella Adamova

Tenor, otec dívky: Raman Hasymau
Bas, otec chlapce: Josef Kovačič

Antonín Dvořák
RODNÝ DŮM ~ BIRTH HOUSE

ZAMYŠLENÝ

Dvořák, Hošek a příběh jednoho pomníku
Dočasná výstava o vzniku sochy Antonína Dvořáka v Nelahozevsi.

16. říjen 2026 – 18. duben 2027 | Rodný dům Antonína Dvořáka, Nelahozeves

Sdílíme minulost, tvoříme budoucnost.

www.lobkowicz.cz

HOUSE of LOBKOWICZ

GASK GALERIE
STŘEDODČESKÉHO
KRAJE

OBJEVTE VÝSTAVU

PERA+

vyhledávání

RECENZE | ROZHOVORY | ZPRÁVY | CHYSTÁ SE | TANEC | INZERCE | OPERNÍ PANORAMA | SOUTĚŽ | SLOVENSKÝ TANEC | O NÁS | VÍCE

OPERA RECENZE TOP

Ostravské Requiem v režii SKUTRu má potenciál stát se jedním z vrcholů sezóny

Premiéra Verdiho Requiem uvedená 15. října 2026 v Divadle Antonína Dvořáka znamenala pro Národní divadlo moravskoslezské mimořádnou událost. Slavná zádušní mše, nastudovaná dirigentem Markem Šedivým a scénicky pojatá režijním tandemem SKUTR, nabídla publiku působivý večer stojící na pomezí koncertu, opery a hluboké lidské výpovědi.

MARKÉTA SAFORKOVÁ MYŠKOVÁ | © PUBLIKOVÁNO 21/10/2026

SDÍLEJTE: 8 MINUT ČTENÍ

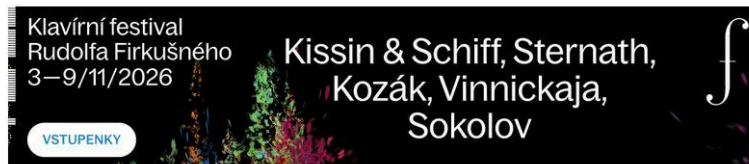
Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Veronika Rovná (Soprán, matka chlapce), Jaroslava Rameš Janečková (Divka), Adam Rameš (Chlapec), Bella Adamová (Mezzosoprán, matka dívky) (foto Martin Popelář)

Klavírní festival
Rudolfa Firkušného
3–9/11/2026

VSTUPENKY

Kissin & Schiff, Sternath,
Kozák, Vinnickaja,
Sokolov

Obsah

Verdiho dílo bývá často označováno za „nejopemější“ ze všech rekvíem a ostravská inscenace tuto charakteristiku plně potvrdila. Režijní koncepce nespolehala pouze na sílu hudby, ale vytvořila sled obrazů, které rozvíjely témata života, smrti, ztráty i naděje. Významnou roli sehrála choreografie **Jana Kodeta** a přítomnost tanečníků, jejichž pohyb dodával jednotlivým částem emocionální kontinuitu a symbolický rozměr.

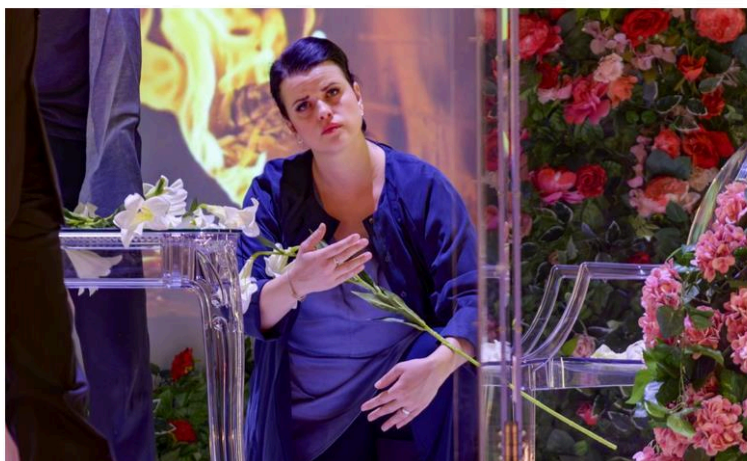
Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Adam Rameš (Chlapec), Jaroslava Ramešová (Dívka) (foto Martin Popelář)

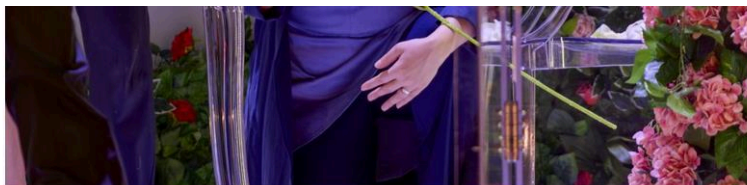
SKUTR otevírá otázky života a smrti

Režijní duo SKUTR (**Martin Kukučka** a **Lukáš Trpišovský**) nevnímá Verdiho *Requiem* pouze jako liturgické dílo nebo koncertní skladbu, ale především jako univerzální výpověď o lidské existenci. Jejich scénické pojetí se nesoustředí na konkrétní náboženský výklad, nýbrž na otázky, které se dotýkají každého člověka: zrození, lásky, ztráty, strachu, smrti i možné proměny. Tvůrci tak otevírají dialog mezi latinským textem zádušní mše a zkušeností současného člověka.

Namísto ilustrativního zobrazení biblických motivů vytváří inscenace sled symbolických obrazů, jejichž význam zůstává záměrně otevřený. Důležitým prvkem se stávají dvě taneční postavy, Dívka a Chlapec, jejichž nepřetržitá přítomnost na scéně propojuje jednotlivé hudební části do souvislého lidského příběhu. Choreografie Jana Kodeta zde nefunguje jako dekorativní doplněk, ale jako svěbytný dramatický jazyk, který vyjadřuje to, co nelze vyslovit slovy ani zpěvem. Oba tanečníci – **Jaroslava Ramešová** a **Adam Rameš** podali naprosto fascinující a obdivuhodný výkon.

— Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Veronika Rovná (Soprán, matka chlapce) (foto Martin Popelář)

Sbor jako součást scénického vyprávění

Pozoruhodná je také práce se sborem. Ten není pouhým hudebním tělesem, ale stává se kolektivním hlasem lidstva, svědkem i účastníkem děje. Režie tak zdůrazňuje jeden z hlavních paradoxů Verdiho díla: vedle intimní osobní modlitby zaznívá také mohutný hlas celého společenství. Zejména v monumentálních částech, jako je *Dies irae*, vzniká silný kontrast mezi jednotlivcem konfrontovaným s vlastní smrtelností a neodvratnou silou osudu.

SKUTR se přitom vyhýbá jednoznačným interpretacím. Smrt zde není konečným bodem, ale spíše okamžikem přerodu. Inscenace nenabízí odpovědi, nýbrž prostor pro osobní reflexi. Právě v této zdrženlivosti a důvěře v divákovu imaginaci spočívá její největší režijní síla. Výsledkem je scénické dílo, které respektuje duchovní podstatu Verdiho hudby, aniž by z ní činilo muzeální artefakt určený pouze věřícímu publiku. Naopak ji proměňuje v živou a naléhavou výpověď o křehkosti lidského bytí.

— Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Veronika Rovná (Soprán, matka chlapce), Josef Kovačič (Bas, otec chlapce), Jaroslava Rameš Janečková (Divka) (foto Martin Popelář)

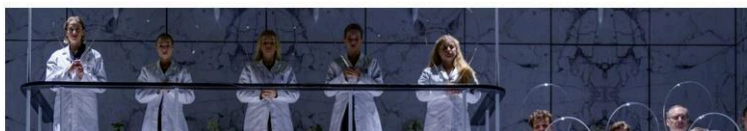
Den hněvu v režijních obrazech

Největší devizou večera byl bezesporu hudební výkon. Mohutný operní sbor **Národního divadla moravskoslezského** pod vedením sbormistra **Jurije Galatenka** exceloval zejména v dramatických pasážích *Dies irae*, kde síla zvuku doslova zaplnila celý prostor divadla. Stejně působivé však byly i tiché a meditativní úseky, které dokázaly udržet publikum v napjatém soustředění.

Orchestr pod taktovkou **Marka Šedivého** citlivě vystihl kontrasty Verdiho partitury. Od bouřlivých orchestrálních erupcí až po křehké okamžiky modlitby zůstal zvuk kompaktní, barevný a dramaticky účinný. Sólisté vytvořili vyrovnaný ansámbl, který respektoval charakter díla jako společné výpovědi spíše než prostoru pro individuální exhibici. I přesto je zde na místě vyzdvihnout jednotlivé sólové pasáže.

V úvodní části *Requiem aeternam* a *Kyrie* vyrůstá začátek skladby téměř z ticha. Sbor zazpíval prosebné *Requiem aeternam* velmi jemně, hudba působila jako modlitba za zemřelé. Následovala *Kyrie*, kde se poprvé představili všichni čtyři sólisté.

Nejslavnější částí celého díla je *Dies irae*, která po klidném úvodu doslova explodovala. Verdiho záměr byl zobrazit zde Den hněvu, okamžik posledního soudu. V této části doslova burácel orchestr, zejména žestě, i sbor. Motiv *Dies irae* se v průběhu skladby opakovaně vracel jako memento smrti. Motiv je zároveň psychologickým centrem celého *Requiem*, kdykoliv se vrátí, připomíná člověku jeho konečnost. První velké basové sólo **Josefa Kovačiče** v roli otce chlapce v árii *Mors stupebit* představovalo hlas člověka stojícího před nevyhnutelností smrti, po níž v árii *Liber scriptus* předvedla svůj hlasový fond mezzosopranistka **Bella Adamová**. Soprán, mezzosoprán a tenor se potkali v partu *Quid sum miser*, kde divákovi předvedli hudbu plnou bezmoci a pokory. Pomyslným sborovým vrcholem této části je *Rex tremendae*, kde sbor oslavuje „Krále strašné velebnosti“, v hudbě je slyšet majestát i hrozba zároveň. Dojemný duet **Veroniky Rovné** a **Belly Adamové** v části *Recordare* patří k nejryčtějšími místům celého díla. Mimořádný výkon v tenorové árii *Ingemisco* předvedl **Raman Hasymau** v roli otce dívky. Velké basové sólo se sborem, kdy hudba střídá hrůzu zatracení s prosbou o milost, předvedl opět Josef Kovačič, a po něm následoval vrchol emocionální stránky díla – *Lacrimosa*, lidský nářek nad lidským osudem.

lidský nářek nad lidským osudem.

Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Jaroslava Rameš Janečková (Divka) (foto Martin Popelář)

Od bouře k niterné modlitbě

Po dramatickém *Dies irae* nastává zklidnění. Hudba připomíná komorní modlitbu v podání sólistů. Část vyniká zejména svou kantabilitou.

Jedinou částí napsanou pro dvojitý sbor je *Sanctus*. Jednalo se o dramaturgicky velmi zajímavou část provedení díla, neboť druhý sbor odešel mezi diváky na balkon. Část byla plná pohybu, energie, kontrastních vstupů a působila téměř jako oslava života uprostřed díla věnovaného smrti.

Velmi neobvykle začalo *Agnus Dei*. Veronika Rovná a Bella Adamová zazpívaly působivě jednoduché a čisté unisono bez doprovodu orchestru.

Předposlední části *Lux aeterna* dominovalo trio mezzosopránů, tenoru a basu. Po všech dramatických výbuších se objevil téma věčného světla. Hudba zde získala smířlivější tón, ale nejistota zcela nezmizela.

Velké finále, část *Libera me*, v níž soprán nese hlavní odpovědnost za vyjádření lidské existence i naděje, bylo náhle protknuto vracejícím se motivem *Dies irae* – jako by se strach ze smrti nedal nikdy úplně potlačit. Pro Veroniku Rovnou šlo o nejnáročnější a nejzásadnější část večera, kterou ale fantasticky zvládla.

Giuseppe Verdi: Requiem, Národní divadlo moravskoslezské – Jaroslava Rameš Janečková (Divka), Raman Hasymau (Tenor, otec dívky), Bella Adamová (Mezzosoprán, matka dívky), Adam Rameš (Chlapec), Veronika Rovná (Soprán, matka chlapce) (foto Martin Popelář)

Jevištní meditace o křehkosti života

Premiéra Verdiho *Requiem* v Ostravě tak potvrdila, že se Národní divadlo moravskoslezské nebojí velkých uměleckých výzev. Výsledkem je inscenace, která nabízí nejen mimořádný hudební zážitek, ale také prostor k zamyšlení nad tématy, jež jsou člověku blízká bez ohledu na dobu či vyznání. Publikum odměnilo účinkující zasloužené dlouhým potleskem a ostravská operní scéna získala titul, který má potenciál stát se jedním z vrcholů sezóny.

Giuseppe Verdi: *Requiem*

15. října 2026, 18:30 hodin

Národní divadlo moravskoslezské

Inscenační tým

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Dirigent: Marek Šedivý, Filip Urban

Režie: SKUTR

Scéna: Jakub Kopecký

Kostýmy: Simona Rybáková

Choreografie: Jan Kodet

Sbormistr: Jurij Galatenko

Dramaturgie: Juraj Bajús

Účinkující

Dívka: Jaroslava Rameš Janečková

Chlapec: Adam Rameš

Soprán, matka chlapce: Veronika Rovná

Mezzosoprán, matka dívky: Bella Adamova

Tenor, otec dívky: Raman Hasymau

Bas, otec chlapce: Josef Kovačič

◊ TÉMATA Adam Rameš, Bella Adamova, Jan Kodet, Jaroslava Rameš Janečková, Josef Kovačič, Jurij Galatenko, Marek Šedivý, Národní divadlo moravskoslezské, Raman Hasymau, SEZ, SKUTR, Veronika Rovná Holbová

📄 Sdílet článek

◀ PŘEDCHOZÍ ČLÁNEK

Fantom opery dostává novou tvář. Do kin míří s Devou Cassel